

Meegevoerd door de heilige Geest

Brief van Vader Generaal OCist voor Pinksteren 2020

Dierbare broeders en zusters,
in vele landen begint er nu een fase waarin het sociale, culturele en economische leven weer opgenomen wordt, dat sinds enkele weken tot stilstand was gekomen door de epidemie van het coronavirus. Toch blijft er voor ons allen een toestand van onzekerheid bestaan en van vermindering van de menselijke contacten, een toestand die nog een lange tijd zal aanhouden. In deze situatie van opsluiting in Rome, die ik nu al meer dan twee maanden beleef, bid ik in verbondenheid met allen, en verder mediteer ik over de betekenis van deze ervaring, over wat ze ons ontnemt, wat ze ons geeft en wat ze van ons vraagt. Ik heb al in twee brieven geprobeerd deze meditatie met jullie te delen, en nu voel ik me ertoe gedreven dit ook nog te doen in mijn traditionele Pinksterbrief, in het bewustzijn dat we allen hunkeren, vandaag meer dan ooit, naar iets nieuws dat alleen de heilige Geest kan scheppen en geven. Zoals psalm 104 het uitdrukt: “Zendt Gij uw ademtocht, zij ontstaan: het gelaat van de aarde vernieuwt Gij” (Ps 104,30).

In mijn eerste brief – *Wees stil en weet dat Ik God ben* –, realiseerde ik me dat deze tijd van ons vraagt dat we stilvallen om te erkennen dat God de ware zin en de volheid van ons leven is. In de Paasbrief – *Het Heil is hier aanwezig* – liet ik me helpen door het beeld van de woestijntocht, waarin de richting niet aangegeven wordt door een verre horizon, maar door de aanwezigheid van de Heer in de wolk. Ik stelde me de vraag: Laten we ons leiden door Gods aanwezigheid? En ik herinnerde eraan, met paus Franciscus, dat de aanwezigheid die ons vergezelt de verrezen Christus is, die leeft vlakbij ons. Door de vertrouwensrelatie met Hem te beleven, Hem hier en nu te omarmen in zijn woord, in de sacramenten, in de broederlijke gemeenschap en het onthaal van de arme, opent zich voor ons de weg bij iedere stap en kunnen we de wereld de hoop op werkelijk heil aankondigen.

Een nieuwe verwachting

Maar hoe verwerkelt dit alles zich na Pasen?

Het gebeuren van Jezus' verrijzenis verandert niet alleen het antwoord op onze verwachting, maar ook onze verwachting zelf. De verrezen Jezus is een werkelijkheid die de vorm verandert van onze verwachting, van ons verlangen, ook van de verwachting dat er op alle niveaus een oplossing komt voor de moeilijke situatie waarin we ons nu bevinden.

Het begin van de Handelingen van de Apostelen beschrijft de nieuwe dimensie waarin we ons bevinden sinds Pasen: "Na zijn sterven toonde Hij hun met vele bewijzen dat Hij in leven was. Hij verscheen hun gedurende veertig dagen en sprak met hen over het Rijk Gods. Terwijl Hij met hen at, beval Hij hun Jeruzalem niet te verlaten maar de vervulling van de belofte van de Vader af te wachten, 'die gij van Mij vernomen hebt: Johannes doopte met water, maar gij zult over enkele dagen gedoopt worden met de heilige Geest.'" (Hnd 1,3-5)

De tijd van de Kerk is een tijd waarin Christus levend onder ons is en met ons spreekt over het Rijk Gods. Jezus zet dit gesprek met ons verder terwijl Hij met ons aanzit aan de tafel van de eucharistische en broederlijke gemeenschap, het levende centrum van elke christelijke gemeenschap. En het is in het hart van deze ervaring dat Christus ons vraagt om "te wachten op de vervulling van de belofte van de Vader", namelijk "gedoopt te worden met de heilige Geest", dat wil zeggen over te gaan van de dood naar het leven dankzij de gave van de Paracleet. De Geest is ons gegeven om over te gaan van de dood, van de zonde en van de angst, naar het nieuwe leven dat de Verrezen Heer ons wil meedelen.

Deze wedergeboorte moeten we altijd verwachten, niet omdat ze in de toekomst zou moeten plaatsvinden, maar omdat ze niet van onszelf komt, het is niet ons werk, maar een genade die ons geschonken is uit den Hoge. Jezus legt het ons uit, nog steeds aan het begin van de Handelingen: "Het komt u niet toe dag en uur te kennen, die de Vader in zijn macht heeft vastgesteld. Maar gij zult kracht ontvangen van de heilige Geest die over u komt, om mijn getuigen te zijn in Jeruzalem, in geheel Judea en Samaria en tot het uiteinde der aarde." (Hnd 1,7-8)

Wij weten niet wanneer en hoe het Rijk Gods zich zal verwezenlijken, de verlossing van de wereld in Christus. Maar we weten zeker dat het Rijk komt met de gave van de heilige Geest die ons tot getuigen maakt van de Verrezen Christus.

Jezus vraagt dus de leerlingen een houding aan te nemen van verwachting en vragen om de heilige Geest. Jezus vraagt hen ook binnen in huis te blijven, zoals wij in deze tijd, niet uit angst voor de gevaren die de leerlingen wachten buiten het Cenakel, maar opdat ze die gevaren het hoofd zouden kunnen bieden met de kracht van de Geest. De kracht van de Geest is de liefde van God.

Dit is het nieuwe dat we altijd moeten verwachten, dat we altijd moeten vragen, dat we altijd moeten onthalen. Niets is meer nieuw dan de mogelijkheid te getuigen van Christus zonder angst, gedreven en gedragen door een kracht die Gods Liefde in Persoon is.

De adem van de Verrezene

Heel het paasmysterie is samengevat en geopenbaard in het ogenblik waarop Jezus, de avond van Pasen, verschijnt aan de leerlingen in het Cenakel “terwijl de deuren gesloten waren”, op de avond van de eerste dag der week, en Hij over hen blaast en zegt: “Ontvangt de heilige Geest.” (Joh 20,22).

Jezus is de Gekruisigde die de dood en de zonde heeft overwonnen. Hij is de Levende die de wonden in zijn handen en in zijn zijde toont. Hij zegt: “Vrede zij u!”; zijn aanwezigheid is de vrede van God, geschonken aan de mensen, die binnengaat, niet alleen daar waar de angst ons opsluit, maar tot in onze angstige en bedroefde harten, onze harten die niet in staat zijn te geloven dat God altijd de dood en het kwaad kan overwinnen, de verdeeldheid en de oorlog, het misprijzen en de haat die de mensheid verstikken. Daarom vervult de verrezene Christus het hart met vreugde: “De leerlingen waren vervuld van vreugde toen ze de Heer zagen.” (Joh 20,20b).

Maar Jezus stelt er zich niet mee tevreden voor ons te staan: Hij wil in ons komen en ons bezielen met het goddelijk leven dat Hij in alle eeuwigheid deelt met de Vader: “Hij blies over hen en zei: ‘Ontvangt de heilige Geest.’” (Joh 20,22). Deze gave beperkt zich er niet toe aan de apostelen de macht te verlenen zonden te vergeven (v. 23), ze wil ieder mens bereiken met de gave van de wedergeboorte. Jezus hernieuwt inderdaad de levensadem waarmee God in het begin Adam tot leven bracht: “Toen boetseerde de Heer God de mens uit stof, van de aarde genomen, en Hij blies hem de levensadem in de neus: zo werd de mens een levend wezen.” (Gen 2,7).

Pasen zou voor ons een steriel gebeuren uit het verleden blijven als we niet telkens opnieuw de Verrezene zouden ontvangen die ons doet herboren worden door de adem van de heilige Geest. Het nieuwe in ons leven, en dus in het leven van de Kerk en van de wereld, is volledig afhankelijk van de manier waarop we persoonlijk en als gemeenschap de Gekruisigde Heer onthalen die werkelijk als Levende voor ons staat en die ons “mateloos” (Joh 3,34) de enige Levensadem geeft die in staat is in ons en in allen het nieuwe menszijn tot leven te wekken, het menszijn van zoonschap en broederlijkheid, waartoe we geschapen zijn.

Vaak maken we ons de illusie dat we volgens onze eigen maat, volgens onze eigen interesse de mateloze gave kunnen ontvangen die Christus over ons blaast. In het Nieuwe Testament vinden we verschillende voorbeelden van personen of gemeenschappen die de gave van de Geest op een leugenachtige manier misbruikt hebben, of trots, nalatigheid en kleinzielig, en die zo de dood kozen in plaats van het leven (cfr. Mt 12,31-32; Hnd 5,3; Hnd 8,18-20; Ef 4,30; 1Ts 5,19).

Het is dan ook noodzakelijk dat we deze grenzeloze Gave toelaten de maat van onze ontvankelijkheid te vergroten en open te breken, dat is de maat van ons hart en van ons leven. Maar ook dat is een genade, zoals het onbevleete hart van de Maagd Maria door Gods genade gevormd werd om zonder enig voorbehoud de incarnatie van het Woord te ontvangen door het werk van de Geest.

Dit gebeurt niet eens en voorgoed in ons. Ook om te leven moeten we voortdurend de handeling van het ademen blijven herhalen. De Verrezene blijft altijd bij ons in de Kerk en in ons hart om de gave van de Geest over ons te blazen, opdat we op ieder ogenblik

het nieuwe leven van Hem zouden kunnen ontvangen. Alle praktijken van het monastieke leven, die de praktijken van ieder christelijk leven accentueren, kunnen we begrijpen en beleven als een voortdurend inademen van de gave van de Geest die de Verrezenen over ons blaast.

Sint Antonius, de woestijnvader, vader van de monniken, gaf voor hij stierf aan zijn leerlingen de raad: "Adem altijd Christus!" (S. Athanasius, *Leven van de H. Antonius*, 91,3). Deze uitnodiging tot het onophoudelijk gebed kunnen we beleven als we eraan denken dat we geroepen zijn altijd de adem van Christus in te ademen, die ons doet delen in zijn leven, zijn liefde, zijn wijsheid, dat wil zeggen, in de gave van de heilige Geest die Heer is en het leven geeft.

Een waarlijk nieuw leven

"Niets zal nog hetzelfde zijn als vroeger," zeggen we allen in deze grote crisis die veroorzaakt wordt door de pandemie. Maar iedereen vraagt zich af hoe de wereld zal heropstarten na deze zo onverwachte en universele stilstand. Er is iets nieuws nodig. Maar wie kan dat nieuwe beschrijven? Wie kent het? Wat voor nieuws heeft de maatschappij, de economie, de cultuur, de opvoeding nodig? Wat voor nieuws heeft de Kerk nodig voor haar zending in de wereld en in de geschiedenis? Vele mensen, families en gemeenschappen, hebben in deze tijd diepgaande ervaringen opgedaan, dramatische en soms heel pijnlijke ervaringen. Ziekte en dood, onzekerheid en angst hebben ons allen op de een of andere manier getroffen en, of we dat nu willen of niet, ze zullen ons blijven vergezellen op onze tocht. Welke verandering van ons leven en van ons hart kan er consistent zijn met deze ervaring? Wat voor nieuws kan er passend uit deze ervaring ontspringen?

We weten zeer goed dat, ook al kan de situatie van de maatschappij vlug veranderen, de harten van de mensen veel moeilijker kunnen veranderen. Maar als de harten niet veranderen dan zal ook elke andere verandering, hoe revolutionair ook, onvruchtbaar blijven. De veranderingen in de geschiedenis die niet gepaard gaan met een bekering van het bewustzijn en van de vrijheid, blijven beperkt tot geologische veranderingen waarin de mens zijn roeping verliest en zijn waardigheid als subject van het universum, en waarin hij weggevaagd wordt door externe omstandigheden, zoals met de dinosauriërs gebeurd is.

Maar als het hart niet verandert uit zichzelf en ook niet door de invloed van externe factoren, hoe zal het zich dan kunnen vernieuwen? We hebben nood aan iets nieuws dat, hoewel het niet uit onszelf komt, toch ons binnenste raakt.

Ik werd op een nieuwe manier getroffen door het laatste tafereel van het Johannesevangelie, omdat het begint met een "terugkeer naar het gewone leven". Na de grote wanorde die er in hun bestaan was gekomen door de ontmoeting met Jezus en het leven met Hem, door zijn dood en verrijzenis, lijkt het erop dat zeven leerlingen teruggekeerd zijn naar hun leven van voorheen: "Er waren bijeen: Simon Petrus, Tomas die ook Didymus genoemd wordt, Natanaël uit Kana in Galilea, de zonen van Zebedeüs en nog twee van zijn leerlingen. Simon Petrus zei tot hen: 'Ik ga vissen.' Zij antwoordden: 'Dan gaan wij mee.' Zij gingen dus op weg en klommen in de boot, maar ze vingen die nacht niets." (Joh 21,2-3)

Hoe is het mogelijk! Na alles wat er gebeurd was, gaan ze weer zo leven, alsof heel het gebeuren met Christus niets veranderd had! Is er dan werkelijk niets dat in staat is de banaliteit van het menselijk leven door elkaar te schudden? Is het dan werkelijk zo onmogelijk een nieuw leven te leven?

Deze scène is ons echter gegeven om duidelijk te maken wat de werkelijk nieuwe factor is voor ons leven, in iedere situatie en in alle omstandigheden. In de eerste plaats doet ze ons begrijpen dat het nieuwe niet van onszelf komt. Het nieuwe is onmogelijk voor de mens. Aan zichzelf overgelaten, brengt de mens vanaf zijn geboorte alleen maar decadente, gesloten, oude dingen voort.

Maar dit tafereel helpt ons vooral om te begrijpen dat het nieuwe dat we nodig hebben niet is dat de situatie verandert, noch dat wijzelf veranderen. Het nieuwe is niets anders dan de aanwezigheid van de Verrezen Christus. Als er een nieuwe wind moet komen om de route van onze boot te veranderen en te vernieuwen, dan kan die alleen maar bestaan uit de levensadem die de Verrezenen ons komt doorgeven door ons aan te kijken, met ons te spreken, ons te beminnen. In het begin herkennen we deze aanwezigheid niet en lijkt het alsof ze weinig tussenkomt in ons dagelijks leven. We hebben de hele nacht gevist zonder iets te vangen, en dat Christus ons roept vanop de oever van het meer lijkt ons een zaak van weinig belang, zonder invloed op ons bestaan. We verwachten niet werkelijk iets nieuws. Maar zijn aanwezigheid, zijn woord, zijn liefde voor de vruchtbaarheid van ons leven slagen erin in onze situatie binnen te dringen en ze te vernieuwen, zelfs nog voor we het geloven. Iets nieuws verrast ons, omdat we het noch gevraagd, noch verwacht hadden. Pas na de wonderbare visvangst herkent één van hen, “de leerling die Jezus liefhad”, welke de oorsprong is van de verandering in hun leven: “Het is de Heer!” (Joh 21,7).

Wanneer een kind verrast is door iets moois, opent het instinctief zijn mond en ademt het diep en vlug in, zodat zijn longen uitzetten. Het is alsof hij omvangen is door een stevige wind. Ik stel het me voor dat het met deze verwondering is dat Johannes uitriep: “Het is de Heer!” Hij heeft zijn longen en zijn hart gevuld met de adem van de Verrezenen en zijn liefdevolle belijdenis van de aanwezigheid van Jezus “ademde” deze gave “uit” en verspreidde ze door ervan te getuigen voor zijn vrienden en voor de hele omgeving.

“Het is de Heer!”: deze uitroep was als de zonsopgang over de sombere ochtend, en alles vulde zich met licht en schoonheid. De wereld wordt vernieuwd door wie Christus herkent.

Alleen zo kan het leven zich werkelijk en voortdurend vernieuwen. Niet door ons initiatief, niet door ons project, niet met technieken, tactieken of revoluties die door mensen zijn uitgedacht, maar wel door ons te laten verrassen door de Heer, die met zijn aanwezigheid, zijn woord, zijn blik, zijn liefde in ons eentonig en onvruchtbaar leven de gave van de Geest komt inblazen.

De arme en hongerige Verrezene

Maar deze scène uit het Evangelie vraagt van ons een nog fijngevoeligere aandacht. Hoe dient de Verrezen Jezus zich bij zijn leerlingen aan? Misschien merken we het niet op, dat Jezus hier verschijnt als een arme die honger heeft: “Vrienden, hebben jullie soms wat vis?” (Joh 21,5a). De verheerlijkte Heer dient zich hier aan als een nederige bedelaar die honger heeft.

De leerlingen hebben Hem niets te geven, zelfs geen vriendelijk antwoord: “‘Neen,’ antwoordden ze.” (Joh 21,5b). De arme stoort met zijn vraag; en als we denken dat we hem niets te geven hebben, laten we hem dat voelen, alsof het zijn schuld is.

Jezus dient zich aan als een arme die om hulp vraagt aan de armen. Petrus en zijn vrienden hebben echter nog niet begrepen dat, wanneer Jezus op die manier iets vraagt, Hij ons niet zozeer leert om te geven, als wel om te vragen. Hij leert ons arm te zijn. Hij weet dat ze niets te eten hebben, noch voor zichzelf, noch voor Hem, maar precies daarom wil Hij dat ze zich bij Hem voegen om alles aan de Vader te vragen. Wanneer Hij hen gebiedt het net rechts van de boot uit te werpen, vraagt Jezus daarbij zeker aan de Vader om het “dagelijks brood”, en de Vader antwoordt onmiddellijk, mateloos, zoveel dat ze er zelfs met zeven mannen bijna niet in slagen het net, dat vol vis zit, voort te slepen (cfr. Joh 21,6).

Het is op deze manier dat Jezus ons leert te vragen om de heilige Geest, om de liefde. Een weinig later dient Jezus zich opnieuw aan als een nederige arme die komt bedelen, niet alleen om iets te eten, maar om liefde. En Hij bedelt erom precies bij de leerling die het meest tekort is geschoten in liefde tegenover Hem, door Hem te verloochenen: “Simon, zoon van Johannes, hebt ge Mij meer lief dan dezen?” (Joh 21,15)

Christus leert ons dat, als we aanvaarden onze armoede met Hem te delen, ze de opening wordt om de gave van de Vader, de heilige Geest, te ontvangen. De gave van de liefde voor Christus is de grote wonderbare visvangst die we zonder ophouden kunnen vragen en ontvangen, mateloos uit de onuitputtelijke bron van de Heilige Drievuldigheid.

De Verrezene leert ons onze armoede te aanvaarden tegenover de zijne. Zijn armoede is de onze, de armoede die Hij heeft aangenomen door mens te worden en te sterven aan het Kruis. Al onze noden, aan brood, aan hulp, aan zorg, heeft Hij op zich genomen. Maar vooral heeft Hij onze nood om bemind te worden op zich genomen.

De ontdekking dat onze nood in Christus opgenomen is, maakt ons opmerkzamer voor de noden van allen. We ontdekken dat in onze armoede en in de armoede van onze broeders en zusters Christus aanwezig is, dat Hij ons oproept, dat Hij ons verwacht. Zo kunnen we bij het antwoorden op een behoefte aan zorg en aan liefde van een ander, verrast zijn de Verrezene te ontmoeten, we kunnen onze ogen openen en uitroepen: “Het is de Heer!”

Sint Benedictus vraagt om zo de gastvrijheid in het klooster te beleven: “Vooral aan het opnemen van armen en vreemdelingen moet men de grootste zorg besteden, omdat men in hen Christus meer in het bijzonder ontvangt.” (RB 53,15).

Wat kan er nieuwer en grootser zijn in ons leven, in onze gemeenschappen, in de Kerk en in de wereld, dan de genade Christus te ontvangen, Hem steeds meer ten volle en

naar waarheid te ontvangen in de armoede van onze naaste, dichtbij of veraf, die beroep op ons doet?

De rijkdom van de arme

We hoeven ons er geen zorgen over te maken of we datgene wat we moeten geven wel hebben. De ruimte waar we de arme Jezus onthalen in de arme die beroep doet op onze armoede, is de ontvankelijkheid die de Geest wil vullen met gaven, met liefde. Het mirakel is dit: de gave van God in onze lege handen, in onze armzalige harten.

Zo zal Petrus na Pinksteren altijd leven, zoals Jezus, als een arme die om alles vraagt en alles ontvangt van de Vader. Hij zal leven in verbondenheid met de armoede van Christus die iedere arme kan antwoorden met de overvloed van de gave Gods. Inderdaad zal Petrus tot de kreupele bedelaar aan de Schone Poort van de tempel zeggen: “Zilver of goud heb ik niet, maar wat ik heb geef ik u: in de naam van Jezus Christus, de Nazarener, sta op en loop!”. Hij pakte hem bij zijn rechterhand en hielp hem overeind. (Hnd 3,6-7)

Wat een armoede en wat een rijkdom! Petrus heeft niets en hij geeft alles! Christus geven, Christus die geneest en die laat lopen in een nieuw leven, dat is voor Petrus niet minder geven dan wanneer hij veel goud en zilver had gehad. Petrus weet dat hij veel meer kan geven dan goud en zilver. Daarom is zijn armoede zijn meest kostbare schat want in haar bezit hij de Verrezene. En zijn lege hand die niets kan geven, is vrij om de man op te richten die alleen niet in staat is te lopen, en ze kan hem de macht van de Verlosser doorgeven.

Ook wij monniken en monialen moeten erop letten dat we ons er niet mee tevreden stellen alleen “goud en zilver” te willen geven, dat wil zeggen menselijke waarden, of ze nu materieel, intellectueel of spiritueel zijn, terwijl we toch altijd Christus kunnen geven en zijn macht om te redden. We hebben Jezus te schenken aan de wereld: wat willen we dan nog meer, nog beter geven? Maar vaak zijn wijzelf de eersten om de zelfgave van Christus niet te waarderen, de gave van zijn aanwezigheid en van zijn liefde. Als we ons niet bewust zijn van de oneindige waarde van de gave van Jezus, dan stellen we ons ermee tevreden zilver en goud te geven, die in vergelijking met Christus nog minder waard zijn dan stro.

Petrus zegt: “In de naam van Jezus Christus, de Nazarener, sta op en loop!” De schat die Petrus heeft en ook geeft, de schat van de Kerk, de schat van Paus Franciscus, is Jezus “de Nazarener”: de arme, zachtmoedige en nederige Jezus van Nazareth, de zoon van Maria en van Jozef...

En wij, hebben wij deze schat? Bezitten wij Jezus in het dagelijks leven van Nazareth, de Jezus van Galilea, waar Hij zich ook als Verrezene altijd graag arm en eenvoudig toonde aan zijn leerlingen, zoals wanneer Hij woonde en werkte in het huis van Jozef de timmerman?

Onze grootste rijkdom is de nederige armoede van Christus. En alleen dit maakt ons nuttig voor de mensheid, want de hele wereld heeft nergens anders nood aan dan aan Hem, de arme Heer van het leven die alleen de armen van hart kunnen geven. Door Christus te geven met nederigheid worden wijzelf een gave van God.

Ons laten meevoeren en wegschenken door de heilige Geest.

Daarom is de armoede van hart, waarin de Maagd Maria onze moeder en meesteres is, het meest effectieve werk voor de vernieuwing van de wereld.

Ik denk aan het voorbeeld van de diaken Filippus, dat beschreven wordt in de Handelingen van de Apostelen. We lezen dat, nadat Filippus de Ethiopische hofbeambte geëvangeliiseerd en gedoopt heeft, “de Geest des Heren Filippus wegrukte”, zodat hij “aangetroffen werd in Azotus en het evangelie verkondigde in alle steden waar hij doortrok, tot hij in Caesarea aankwam.” (Hnd 8,39-40). Filippus is zo gehoorzaam aan de heilige Geest (cfr. Hnd 8,26-30), dat de Geest zich vrij voelt hem “mee te voeren” en hem in een oogwenk van de ene streek naar een andere te brengen, van de ene zending naar een andere.

Wat betekent dit “meegevoerd worden” door de Geest? Het gaat niet zozeer om een extase die de leerling ontruikt aan de werkelijkheid, maar om een gegrepen zijn voor de dienst van het Evangelie van Jezus. De extase van Filippus heeft de vorm en het wezen van de dienstbaarheid, van de diaconie, van de zending, van de evangelisatie. Filippus wordt weggerukt van zijn eigen projecten en zijn eigen werk om dienaar te worden van het project en het werk van God.

Filippus is een vrij man omdat hij licht is, ontdaan van alles wat het leven verzwaart en bindt. Hij is als een veertje dat de wind van God meevoert waar Hij wil. Als de Geest hem kan opnemen van de weg van Gaza om hem naar Azotus te brengen, betekent dat dat Filippus alleen zichzelf bij zich had, niets anders. Hij was licht, ontdaan van alles was de heilige Geest verhindert ons in dienst te nemen zonder aarzeling of uitstel.

Zo meegevoerd worden door de heilige Geest is een ervaring waartoe we allen geroepen zijn, ieder volgens zijn eigen charisma, volgens de vorm of de omstandigheden van zijn roeping en zending in het leven. Het gaat erom persoonlijk betrokken te zijn bij Pinksteren, en levende ledematen te worden van de Kerk, van het Lichaam van Christus dat de zichtbare vorm heeft van het volk Gods.

Veel mensen en gemeenschappen getuigen ervan dat ze in deze maanden een kostbare ervaring hebben opgedaan: ze hebben zich ontdaan van het overbodige, op alle niveaus, en zich gericht op het wezenlijke, een ervaring die hen bevrijd heeft van veel lasten en nutteloze projecten. Nu willen we de weg verder gaan met deze vrijheid, beschikbaar voor de dienst waarvoor de Geest van Jezus ons op ieder ogenblik wil meevoeren.

Laten we allen elkaar helpen, met het gebed en het broederlijk delen van het getuigenis en van de terechtwijzing, om in de wereld te zijn als het stuifmeel dat de adem van de Verrezene verspreidt om de aarde vruchtbaar te maken, opdat ze de vruchten zou voortbrengen van de nieuwe lente waarop iedereen wacht, en die alleen de Paracleet kan doen ontkiemen.

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori OCist